

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Henčekovej, PhD. a členov senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a JUDr. Milana Moravu, v právnej veci navrhovateľa: **F. S.**, nar. X., štátny príslušník A., t. č. miestom pobytu Ú. S., zastúpený M. Š., advokátom, Ž., proti odporcovi: **Oddelenie cudzineckej polície Policajného zboru Stropkov**, Šarišská č. 148/171, Stropkov, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu č. UHCP-PO-CP-SP-ZVC-18-35/2010 zo dňa 24.11.2010, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 2Sp/30/2010-20 zo dňa 21.12.2010, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 2Sp/30/2010-20 zo dňa 21. decembra 2010 **z m e ň u j e** tak, že rozhodnutie odporcu č. UHCP-PO-CP-SP-ZVC-18-35/2010 zo dňa 24. novembra 2010 **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie.

Navrhovateľovi náhradu trov konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Košiciach rozsudkom č. k. 2Sp/30/2010-20 zo dňa 21.12.2010 potvrdil rozhodnutie č. UHCP-PO-CP-SP-ZVC-18-35/2010 zo dňa 24.11.2010, ktorým odporca podľa § 62 ods. 3 zákona č. 48/2002 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v platnom znení (ďalej len „zákon o pobyte cudzincov“), na účel administratívneho vyhostenia z územia Slovenskej republiky (ďalej len „SR“), predĺžil lehotu zaistenia, určenú rozhodnutím Oddelenia cudzineckej polície Policajného zboru Stropkov o zaistení navrhovateľa č. UHCP-PO-CP-SP-ZVC-18-8/2010 zo dňa 08.06.2010, o dvanásť mesiacov, t.j. od 09.12.2010 do 08.12.2011.

Krajský súd v odôvodnení rozsudku uviedol, že z ustanovenia § 62 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov vyplýva, že rozhodnúť o predĺžení lehoty zaistenia najviac o 12 mesiacov možno iba za predpokladu, že napriek vykonaným úkonom, potrebným na výkon administratívneho vyhostenia cudzinca, sa tento výkon predĺži z dvoch zákonných dôvodov, a to, že cudzinec dostatočne nespolupracuje alebo mu zastupiteľský úrad nevydal náhradný cestovný doklad v lehote 6 mesiacov. Pri preskúmaní týchto dôvodov predĺženia zaistenia dospel krajský súd k záveru, že odvolací návrh navrhovateľa nie je dôvodný. Konštatoval, že z administratívneho spisu odporcu vyplynulo, že navrhovateľ po umiestnení do Útvoru policajného zaistenia pre cudzincov S. (ďalej len „ÚPZC S.“) odmietol vyplniť dotazník, potrebný k vystaveniu náhradného cestovného dokladu a dostatočne nespolupracoval a v stanovenej lehote 6 mesiacov mu zastupiteľský úrad nevydal náhradný cestovný doklad. Na základe navrhovateľom udaného mena požiadal ÚPZC S. dňa 17.06.2010 Útvar policajného zaistenia pre cudzincov M. (ďalej len „ÚPZC M.“) o vybavenie náhradného cestovného dokladu a toho istého dňa požiadal Národnú ústredňu Interpol Bratislava o vykonanie lustrácie v príslušných databázach, no odpoveď do dňa rozhodnutia o predĺžení lehoty zaistenia odporca neobdržal. Krajský súd k tomu dodal, že z príloh žiadosti ÚPZC S. o predĺženie lehoty zaistenia zo dňa 23.11.2010 bolo zistiteľné, že ÚPZC S. kontaktoval dňa 20.07.2010, 27.10.2010 a 22.11.2010 ÚPZC M. ohľadom vybavenia náhradného cestovného dokladu pre navrhovateľa, s negatívnym výsledkom, no v prílohe sa nachádzala aj žiadosť ÚPZC M. zo dňa 28.06.2010, adresovaná Konzulárnemu odboru Ministerstva zahraničných vecí Slovenskej republiky v Bratislave, o sprostredkovanie žiadosti o vystavenie náhradného cestovného dokladu pre navrhovateľa. Krajský súd uviedol, že aj týmito skutočnosťami sa

mal odporca v odôvodnení svojho rozhodnutia zaoberať, keďže nasvedčujú tomu, že od 17.06.2010 boli vykonané ďalšie úkony, smerujúce k výkonu administratívneho vyhostenia navrhovateľa z hľadiska účelnosti a efektívnosti predĺženia lehoty zaistenia.

Podľa názoru krajského súdu bolo zrejmé, že zistenie skutkového stavu vecí odporcom bolo dostačujúce pre posúdenie veci tak, ako to vyžaduje ustanovenie § 32 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (Správny poriadok), v znení neskorších predpisov (ďalej aj len „Správny poriadok“) a po právnej stránke zodpovedalo požiadavkám ustanovenia § 62 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov, na základe čoho napadnuté rozhodnutie odporcu podľa § 250q ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok, v platnom znení (ďalej len „O. s. p.“), ako zákonné potvrdil.

Proti tomuto rozsudku podal navrhovateľ včas odvolanie v celom rozsahu z dôvodov, uvedených v § 205 ods. 2 písm. d/ a f/ O. s. p., teda z dôvodu, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

V odvolaní uviedol, že rozhodnutie o predĺžení lehoty zaistenia možno vydať pri alternatívnom splnení podmienok stanovených v § 62 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov a súčasne musia byť naplnené aj podmienky, vzťahujúce sa na zaistenie samotné, upravené v zákone o pobyte cudzincov, ako aj v medzinárodných dohovoroch, ktoré majú v zmysle článku 7 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky prednosť pred zákonmi SR. Krajský súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia bez ďalšieho uviedol, že z administratívneho spisu vyplynulo, že boli splnené podmienky na vydanie rozhodnutia o predĺžení lehoty zaistenia navrhovateľa - že navrhovateľ nespolupracoval a že zastupiteľský úrad mu v lehote 6 mesiacov nevydal náhradný cestovný doklad. Z rozhodnutia však nebolo zrejmé, na akých úkonoch mal navrhovateľ pri vybavovaní náhradného cestovného dokladu spolupracovať a nebolo zrejmé, ako by mohol viac pomôcť pri vybavení náhradného cestovného dokladu vyplnením ďalšieho dotazníka. Odporcovi bolo známe meno a priezvisko navrhovateľa, dátum jeho narodenia, aj jeho štátna príslušnosť; navrhovateľ o sebe uviedol všetky údaje, ktoré by mohli príslušným orgánom pomôcť pri vybavovaní jeho náhradných cestovných dokladov. A teda nebolo pravdivé tvrdenie odporcu, že navrhovateľ odmietol spolupracovať s pracovníkmi ÚPZC S. Podmienka nespolupráce s príslušnými orgánmi tak nebola, podľa názoru navrhovateľa, naplnená a nebola nijako odôvodnená ani preukázaná existencia

predpokladu vybavenia cestovného dokladu; nebolo zrejmé, aké kroky odporca podnikol, aby tento doklad pre navrhovateľa vybavil. Navrhovateľ v odvolaní namietal aj tvrdenie krajského súdu o potrebnosti rozšíriť rozhodnutie odporcu o písomnosti zo dňa 20.07.2010, 27.10.2010 a 22.11.2010 (ktorými ÚPZC S. kontaktoval ÚPZC M. ohľadom vybavenia náhradného cestovného dokladu), keďže úlohou súdu je preskúmať napadnuté rozhodnutie a nie nahrádzať odôvodnenie správneho orgánu. Podľa navrhovateľa bola táto komunikácia medzi príslušnými orgánmi pre zákonnosť predĺženia lehoty zaistenia úplne irelevantná a lehota zaistenia nebola účelne využitá.

Navrhovateľ namietal aj zastupiteľský úrad A., ktorý odporca označil za orgán, ktorý pravdepodobne vydá navrhovateľovi náhradný cestovný doklad. Podľa informácií navrhovateľa sám navrhovateľ bude musieť požiadať o vydanie tohto dokladu, keďže na podanie takejto žiadosti nie je oprávnený žiadny štátny orgán.

Navrhovateľ ďalej v odvolaní namietal, že jeho zaistenie nespĺňa svoj účel, pričom v zmysle čl. 5 ods. 1 písm. f/ Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Singh proti Českej republike, sťažnosť č. 60538/00, rozsudok z 25. januára 2005 a Ali proti Švajčiarsku, sťažnosť č. 24881/94, rozsudok z 5. augusta 1998), aby mohlo byť pozbavenie osobnej slobody zákonné, musí byť efektívne a účelné, pričom napadnuté rozhodnutie nemožno považovať za efektívne a účelné vzhľadom na to, že k nezískaniu cestovného dokladu došlo z dôvodu na strane policajného orgánu.

Navrhovateľ zároveň požiadal o urýchlené rozhodnutie v zmysle čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práva základných slobôd s poukazom na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. I. ÚS 6/07-52 z 10. apríla 2008 a na základe uvedených skutočností navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu zmeniť tak, že rozhodnutie odporcu sa zrušuje v plnom rozsahu a vec sa vracia na ďalšie konanie.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa vyjadril listom zo dňa 28.01.2011, v ktorom uviedol, že navrhovateľ odmietol vyplniť nie ďalší dotazník (ako uviedol navrhovateľ v odvolaní), ale odmietol vyplniť akýkoľvek dotazník, teda nevyplnil žiaden a tvrdenie, že odporcovi je známe meno a priezvisko, dátum narodenia a štátna príslušnosť navrhovateľa, pokladal odporca za tvrdenie zdanlivé, pretože neexistuje záruka pravosti uvedených

osobných údajov navrhovateľa, nie je možné ich overiť z dôvodu absencie akýchkoľvek osobných dokladov a práve ako jednou z príčin zdĺhavého vybavovania náhradného cestovného dokladu sa mu javí overovanie pravosti totožnosti navrhovateľa v domovskom štáte.

Na námietky navrhovateľa, že komunikácia medzi útvarmi policajného zaistenia pre cudzincov nie je úkonom smerujúcim k vybaveniu náhradného cestovného dokladu a že na podanie žiadosti o vydanie náhradného cestovného dokladu nie je oprávnený žiaden štátny orgán, ale bude oň musieť požiadať navrhovateľ, odporca uviedol, že ÚPZC M. má celoslovenskú pôsobnosť k realizácii požiadavky na vydanie náhradného cestovného dokladu a pri vybavovaní náhradných cestovných dokladov pre štátnych príslušníkov A. sú tieto žiadosti stále sprevádzané značným časovým odstupom, nie však zo strany útvaru policajného zaistenia pre cudzincov.

Na záver vyjadrenia odporca uviedol, že navrhovateľ je držiteľom právoplatného rozhodnutia o administratívnom vyhostení, nie je držiteľom žiadneho cestovného dokladu a preto považuje dôvod na predĺženie lehoty zaistenia za zákonný a dôvodný.

Podľa § 244 ods. 1 O. s. p. v správnom súdnictve preskúmavajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 250l ods. 1 O. s. p. sa v prípadoch, v ktorých zákon zveruje súdom rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti neprávoplatným rozhodnutiam správnych orgánov, postupuje podľa tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku „Rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti rozhodnutiam správnych orgánov“. Pokiaľ v tretej hlave piatej časti Občianskeho súdneho poriadku nie je ustanovené inak, použije sa primerane ustanovenie druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku s výnimkou § 250a (§ 250l ods. 2 O. s. p.).

Najvyšší súd SR, ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O. s. p.), preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel jednomyselne k záveru, že rozsudok krajského súdu bolo potrebné zmeniť. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 v spojení s § 250l ods. 2 O. s. p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu

a na internetovej stránke Najvyššieho súdu SR www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 8. júna 2011 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O. s. p.).

V predmetnej veci bolo potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie č. UHCP-PO-CP-SP-ZVC-18-35/2010 zo dňa 24.11.2010, ktorým odporca podľa § 62 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov na účel administratívneho vyhostenia z územia SR predĺžil lehotu zaistenia, určenú rozhodnutím o zaistení navrhovateľa, o dvanásť mesiacov, t. j. od 09.12.2010 do 08.12.2011. Preto primárne, v medziach odvolania, preskúmal Najvyšší súd SR rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa, uvedenými v opravnom prostriedku a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

Podľa § 62 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov môže byť cudzinec zaistený na čas nevyhnutne potrebný, najviac však na šesť mesiacov. Policajný útvar môže rozhodnúť o predĺžení lehoty zaistenia najviac o 12 mesiacov, ak možno predpokladať, že napriek vykonaným úkonom potrebným na výkon jeho administratívneho vyhostenia sa tento výkon predĺži z dôvodu, že cudzinec dostatočne nespupracuje alebo z dôvodu, že mu zastupiteľský úrad nevydal náhradný cestovný doklad v lehote podľa prvej vety; to neplatí, ak ide o rodinu s deťmi alebo zraniteľnú osobu.

Nevyhnutným podkladom pre vydanie rozhodnutia o predĺžení lehoty zaistenia v zmysle § 62 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov je splnenie podmienky, že napriek vykonaným úkonom, potrebným na výkon administratívneho vyhostenia cudzinca, mu zastupiteľský úrad nevydal v lehote náhradný cestovný doklad alebo splnenie podmienky, že cudzinec dostatočne nespupracuje.

Odporca vo výroku svojho rozhodnutia iba uviedol, že navrhovateľovi predlžuje lehotu zaistenia podľa § 62 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov (bez toho, aby uviedol, ktorá z podmienok predĺženia lehoty zaistenia bola splnená, príp., že boli splnené obe podmienky) a v odôvodnení uviedol:

„Účastník konania v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov S. odmietol vyplniť dotazník potrebný k vystaveniu náhradného cestovného dokladu.

Oddelenie cudzineckej polície Útvary policajného zaistenia pre cudzincov v S. požiadalo dňa 17.06.2010 Národnú ústredňu Interpol Bratislava o vykonanie lustrácie v databázach partnerskej národnej ústredne Interpolu v A. a to na základe daktyloskopickéj karty a fotografie cudzinca.

Oddelenie cudzineckej polície Útvary policajného zaistenia pre cudzincov v S. požiadalo dňa 17.06.2010 Oddelenie cudzineckej polície Útvary policajného zaistenia pre cudzincov v M. o vybavenie náhradného cestovného dokladu.

Správy z Národnej ústredne Interpolu do dnešného dňa Útvary policajného zaistenia pre cudzincov v S. neboli doručené. Do dnešného dňa nie je k dispozícii ani náhradný cestovný doklad pre cudzinca.

Na základe zistených skutočností správny orgán konštatuje, že totožnosť a štátna príslušnosť účastníka konania nebola Národnou ústredňou Interpol Bratislava potvrdená a možno predpokladať, že náhradný cestovný doklad bude účastníkovi konania vystavený zastupiteľským úradom A., avšak nie počas jeho zaistenia v lehote do 08.12.2010.“

K uvedeným úkonom odporcu krajský súd vo svojom rozsudku uviedol:

*„Krajský súd k tomu dodáva, že z príloh žiadosti ÚPZC S. o predĺženie lehoty zaistenia zo dňa 23.11.2010, je zistiteľné, že ÚPZC S. dňa 20.07.2010, 27.10.2010 a 22.11.2010 kontaktovalo OCP ÚPZC M. ohľadom vybavenia náhradného cestovného dokladu pre navrhovateľa, s negatívnym výsledkom, no v prílohe sa nachádza aj žiadosť ÚPZC M. zo dňa 28.06.2010, adresovaná Konzulárnemu odboru Ministerstva zahraničných vecí Slovenskej republiky v Bratislave o sprostredkovanie žiadosti o vystavenie náhradného cestovného dokladu pre navrhovateľa. **Aj týmito skutočnosťami sa mal odporca zaoberať v odôvodnení svojho rozhodnutia, keďže nasvedčujú tomu, že ohľadom navrhovateľa od 17.06.2010 boli vykonané ďalšie úkony smerujúce k výkonu jeho administratívneho vyhostenia, z hľadiska účelnosti a efektívnosti predĺženia lehoty zaistenia cudzinca.**“*

Napriek tomuto konštatovaniu krajský súd v ďalšom odseku uviedol, že zistenie skutkového stavu veci odporcom bolo dostačujúce pre posúdenie veci tak, ako to vyžaduje § 32 ods. 1 Správneho poriadku a po právnej stránke zodpovedalo požiadavkám § 62 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov.

S uvedeným názorom krajského súdu, podľa ktorého nedostatok popisu úkonov v rozhodnutí nespôsobuje nezákonnosť rozhodnutia a postačuje, že tieto doklady sa nachádzajú v administratívnom spise odporcu, Najvyšší súd SR nesúhlasil.

Predĺženie lehoty zaistenia na maximálne možnú dobu zaistenia, ktorú zákon o pobyte cudzincov pripúšťa, je rozhodnutím, ktorým sa významnou mierou zasahuje do práv garantovaných Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Rozhodnutie o predĺžení lehoty zaistenia musí byť preto založené na takých podkladoch a argumentoch, ktoré nachádzajú oporu v zákone. V danom prípade, splnenie zákonných podmienok podľa § 62 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov musí byť v rozhodnutí nielen uvedené, ale **v odôvodnení rozhodnutia musí byť vyargumentované, na základe akých podkladov a úvah dospel odporca k záveru, že navrhovateľ v danom prípade dostatočne nespolupracoval, s uvedením konkrétnych úkonov, na ktorých navrhovateľ neparticipoval, ako aj s uvedením všetkých úkonov, ktoré vykonal správny orgán na zabezpečenie vydania náhradného cestovného dokladu zastupiteľským úradom.**

Podľa názoru Najvyššieho súdu SR bolo rozhodnutie s uvedením príslušného paragrafu, podľa ktorého odporca postupoval a s vymenovaním iba niektorých úkonov, ktoré vykonal, arbitrárnym rozhodnutím, ktoré bolo pre nedostatok dôvodov nepreskúmateľné.

V predmetnej veci nebolo možné, podľa názoru súdu, odhliadnuť od všeobecne uznávaných právnych princípov administratívneho konania, a to najmä od práva oboznámiť sa s odôvodnením administratívneho aktu (Rezolúcia Výboru ministrov Rady Európy č. (77) 31 z 28. septembra 1977). **Podklady pre rozhodnutie v danom prípade** (aj keď v administratívnom spise sú zdokumentované úkony správneho orgánu smerujúce k zabezpečeniu úkonov, ktoré vykonal správny orgán na zabezpečenie vydania náhradného cestovného dokladu zastupiteľským úradom), **nezodpovedali požiadavkám všeobecne**

uznávaných právnych princípov administratívneho konania, pretože neboli vyhodnotené a v rozhodnutí zdôvodnené výsledky takýchto úkonov.

Konanie a rozhodovanie súdu o opravnom prostriedku, podanom proti rozhodnutiu odporcu o predĺžení lehoty zaistenia, je konaním o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia podľa V. časti O. s. p. a nie je pokračovaním administratívneho konania. Nebolo preto úlohou prvostupňového súdu dopĺňovať vecnú či právnu argumentáciu rozhodnutia odporcu a nebolo jeho úlohou ani vykonávať dokazovanie skutočností, ktorých zistenie bolo podmienkou zistenia skutočného stavu veci už v administratívnom konaní. Vzhľadom na uvedené nebolo dôvodné rozhodnutie krajského súdu zrušiť a vrátiť mu vec na nové posúdenie, ale odvolací súd dospel k záveru, že je dôvodné prvostupňové súdne rozhodnutie zmeniť tak, že rozhodnutie odporcu zrušuje pre nepreskúmateľnosť rozhodnutia a vec mu vracia na nové konanie (§ 250ja ods. 3 O. s. p. v spojení s § 250l ods. 2 O. s. p.).

Odvolací súd pritom poznamenal, že vzhľadom na závažnosť zásahu do subjektívnych práv účastníka konania, ktorému sa predlžuje lehota zaistenia na maximálne možnú dobu zaistenia, nepovažuje za únosné rozhodovanie strohým, skutkovo nepodloženým a z právneho hľadiska blanketným spôsobom vyhotovenia rozhodnutia. Z ustanovenia § 78 zákona o pobyte cudzincov vyplýva, že ak nie je v tomto zákone ustanovené inak, vzťahuje sa na konanie podľa tohto zákona všeobecný predpis o správnom konaní, pričom v odkaze pod čiarou je uvedený zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok). Správny poriadok v ustanoveniach § 46 a § 47 vymedzuje obsahové a formálne náležitosti rozhodnutia. Dôležitou súčasťou rozhodnutia je odôvodnenie, ktoré nadväzuje na výrokovú časť rozhodnutia. Správny poriadok zakotvuje povinnosť správneho orgánu uviesť v odôvodnení rozhodnutia **všetky podstatné skutočnosti, ktoré boli podkladom pre rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov a ako použil správnu úvahu.** Správny orgán musí v odôvodnení opísať predmet konania, poukázať na skutkové zistenia, uviesť dôkazy, z ktorých vychádzal a ako sa vysporiadal s návrhmi na vykonanie dôkazov zo strany účastníkov, prípadne s ich námietkami k vykonaným dôkazom. Na základe vyhodnotenia dôkazov správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti považuje za nepochybne zistené a aký je právny význam týchto skutočností. V odôvodnení rozhodnutia uvedie aj záver o tom, z akého dôvodu aplikoval na predmet konania predpisy citované vo výroku. Súd pritom preskúmava úvahu správneho orgánu len v tom smere, či nevybočila z medzí a hľadísk stanovených zákonom (§ 245 ods. 2 O. s. p.), či je v súlade

s pravidlami logického myslenia a či podklady pre takýto úsudok boli zistené úplne a riadnym procesným postupom. Pokiaľ sú tieto predpoklady splnené, nemôže súd z týchto skutočností vyvodit' iné alebo opačné závery.

Z uvedených dôvodov mal krajský súd dospieť k záveru, že opravným prostriedkom napadnuté rozhodnutie trpí uvedenými vadami (spočívajúcimi v tom, že sa správny orgán dôsledne neriadil príslušnými ustanoveniami Správneho poriadku), pričom tieto vady boli spôsobilé vyvolať zrušenie rozhodnutia správneho orgánu a vrátenie veci na ďalšie konanie.

Keďže na uvedenú okolnosť krajský súd neprihliadol, dospel odvolací súd k záveru o potrebe zmeny napadnutého rozsudku tak, že je účelné rozhodnutie správneho orgánu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie (§ 250ja ods. 3 O. s. p. v spojení s § 250l ods. 2 O. s. p.).

Pri rozhodovaní o náhrade trov konania vychádzal odvolací súd z § 250k ods. 1 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 246c O. s. p. a v zmysle § 151 ods. 2 O. s. p. úspešnému navrhovateľovi náhradu trov konania nepriznal, nakoľko si navrhovateľ trovy v zákonom stanovenej lehote neuplatnil a ani nevyčísľil v súlade s § 151 ods. 1 O. s. p.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie n i e j e prípustné.

V Bratislave 8. júna 2011

JUDr. Jana Henčeková, PhD., v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Andrea Jánošíková